

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
24 У. 24302/21
Дана 06.10.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Миње Бикицки, чланова већа, са судским саветником Аном Ковачевић, записничарем, у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Сретен Перућица, адвокат из Београда, ул. Палмира Тољатија бр. 17/28, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Београд, Београд, ул. Кнеза Милоша бр. 20, ради поништаја решења број: 434-00-00398/2021-39 од 19.08.2021. године, у предмету утврђивања накнаде за коришћење јавне површине, у нејавној седници већа одржаној дана 06.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **ОДБИЈА**.

II **ОДБИЈА** се захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбија се, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе града Београда, Секретаријата за јавне приходе, Сектора јавних прихода за подручја градских општина, Одељења Земун, број XXVI-01-439-1JP/93/2021-021 од 27.04.2021. године. Наведеним ожалбеним решењем тужиоцу се утврђује накнада за коришћење јавне површине за 2021. годину, као накнада за коришћење простора на јавној површини у пословне и друге сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности, за обављање пословне делатности по решењу 353-451/89-III, ..., ..., зона-3, за период од 01.01.2021. до 31.12.2021. године, у укупном износу од 451.797,00 динара. Истим решењем је утврђено да укупно утврђена накнада дневно износи 1.237,80 динара; да утврђени износ накнаде по овом решењу обвезник је дужан

да плаћа месечно сходно броју дана у месецу, до 15. у месецу за претходни месец; да доспеле а неизмирене обавезе обвезник је дужан да уплати у року од 15 дана од дана достављања овог решења; да се предметна накнада уплаћује на рачун и на начин ближе утврђен самим решењем; да се на износ утврђене обавезе који није плаћен у прописаном року обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије увећаној за 10 процентних поена, применом простог интересног рачуна од 100; да уколико обвезник доспеле, а неизмирене обавезе не плати у прописаном року наплата ће се извршити принудним путем; да трошкови принудне наплате падају на терет обвезника, а да жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 22.10.2021. године, преко пуномоћника, тужилац оспорава законитост решења туженог органа са свих разлога прописаних чланом 24. Закона о управним споровима, као и због тога што је тужени орган донео одлуку без правног основа, односно правни основ је поништен одлуком Уставног суда Републике Србије. Наводи да објекат који користи није монтажни објекат, већ објекат који је направљен од тврдог материјала, за који редовно плаћа порез на имовину и који је у поступку легализације. Истиче да правни основ на који се позива првостепени орган уопште не постоји, односно апсолутно је ништав јер је спорно решење општинског Секретаријата за урбанизам, комунално-стамбене и грађевинске послове општине Земун број: 352-451/89 од 15.11.1989. године неуставно и незаконито, и као такво поништено одлуком Уставног суда Републике Србије. Указује да првостепени орган није узео у обзир ни уверење Одељења за грађевинско-комуналне послове – Легализација од 19.05.2010. године у коме се констатује да увидом у ГУП предметни објекат није изграђен на површини јавне намене и да је могућа његова легализација. Посебно напомиње да објекти који се налазе поред њега на истој локацији не плаћају спорну накнаду због чега је повређено начело једнакости и правичности. Даље истиче да су наводи туженог органа из образложења побијаног решења супротни са доказима у списима предмета. Ово стога што је тужени орган констатовао да је означеним решењем од 15.11.1989. године одобрено привремено заузеће јавне површине у циљу постављања монтажног објекта - киоска типа ... иако у списима постоји доказ да на наведеној локацији није никада постојао монтажни објекат, будући да је грађевински инспектор Општинског Секретаријата за урбанизам, комунално-стамбене и грађевинске послове општине Земун, донео дана 25.04.1990. године решење о рушењу зиданог објекта, величине 10,50 x 4,50 м. На крају указује да тужени није одговорио на изнете примедбе. Предлаже да суд, у пуној јурисдикцији, на усменој јавној расправи, донесе пресуду којом ће тужбу уважити, поништити оспорено решење и предмет вратити туженом на поновно одлучивање. Трошкове поступка опредељује у висини од 30.000,00 динара за састав тужбе.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима наведеним у образложењу оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Наиме, из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган,

у поступку по жалби, утврдио да је првостепени орган правилно утврдио чињенично стање, те да је применом одредби Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда, правилно тужиоцу утврдио накнаду за коришћење јавне површине, као накнаде за коришћење простора на јавној површини у пословне и друге сврхе, осим продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности за 2021. годину, у износу од 451.797,00 динара. Ово стога што је решењем општинског Секретаријата за урбанизам, комунално-стамбене и грађевинске послове број: 352-451/89-III дана 15.11.1989. године, које је и даље на снази, тужиоцу одобрено привремено заузеће јавне површине у циљу постављања монтажног објекта - киоска типа ... у ..., у ул. ... бр. ..., површине 30 м², с тим да је тужилац поднео захтев за стављање ван снаге овог решења, по ком још увек није одлучено. Ценећи наводе жалбе да предметни објект не спада ни у једну од категорија наведених у чл. 2. и 236. Закона о накнадама за коришћење јавних добара, тужени је нашао да су исти неосновани имајући у виду да је предметна накнада тужиоцу утврђена сагласно одредбама члана 12. Закона о финансирању локалне самоуправе и члана 2. став 1. тачка 2) Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда. Тужени је ценио и наводе жалбе да је решење општинског Секретаријата за урбанизам, комунално-стамбене и грађевинске послове општине Земун број: 352-451/89-III од 15.11.1989. године, по одлуци Уставног суда проглашено неуставним, али налази да су исти неосновани из разлога што је утврђено да је тужилац поднео захтев за стављање ван снаге овог решења, из чега следи да је предметно решење на снази. Сагласно наведеном тужени је, применом одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, одлучио као у диспозитиву оспореног решења и жалбу тужиоца одбио, као неосновану.

Одредбом члана 12. Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС" бр. 62/06...95/18) прописано је да је обвезник локалне комуналне таксе корисник права, предмета и услуга за чије је коришћење прописано плаћање локалне комуналне таксе.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1) Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда ("Службени лист града Београда" бр. 118/18...156/20) прописано је да су накнаде за коришћење јавне површине: накнада за коришћење простора на јавној површини у пословне и друге сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности;

Одредбом члана 3. наведене одлуке прописано је да је обвезник накнаде за коришћење јавне површине корисник јавне површине.

Одредбом члана 6. став 1. наведене одлуке прописано је да се утврђивање накнаде за коришћење јавне површине врши према површини коришћеног простора, сразмерно времену коришћења тог простора или према техничко-употребним карактеристикама објекта.

На основу изнетог, по налажењу Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка, као и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и на правилној примени материјалног права. Ово са разлога што из списка предмета и образложења оспореног решења, као и цитираних одредаба Закона о финансирању локалне самоуправе и Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда, произлази да је тужиоцу правилно утврђена накнада за

коришћење јавне површине, као накнада за коришћење простора на јавној површини у пословне и друге сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности за 2021. годину, за обављање послове делатности у ..., у ул. ... бр. ..., у износу од 451.797,00 динара.

Суд је ценио наводе тужбе да не постоји правни основ за утврђивање предметне обавезе јер је решење општинског Секретаријата за урбанизам, комунално-стамбене и грађевинске послове број: 352-451/89-III дана 15.11.1989. године одлуком Уставног суда проглашено неуставним, али налази да су исти без утицаја, будући да тужилац није навео број и датум одлуке Уставног суда, па се ови наводи не могу проверити.

Суд је ценио и друге наводе тужбе, али налази да су исти без утицаја на доношење другачије одлуке у предметној управној ствари, будући да је основ за задужење тужиоца, наведено решење број: 352-451/89-III од 15.11.1989. године које је и даље на снази, односно које се и даље налази у правном промету.

Суд је ценио и друге наводе тужбе али налази да исти нису од утицаја на доношење другачије одлуке у предметној управној ствари, будући да је оспорено решење у свему правилно и на закону засновано.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је одбио, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром да није успео у овој управној ствари, па је применом чл. 66. и 67. Закона о управним споровима а у вези са чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 06.10.2022.године, 24 У. 24302/21

Записничар
Ана Ковачевић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Богдановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МС